

**[Statsministeren.]**

Trang. Jeg ved ikke af, at Landmændene er Lønarbejdere. Medens Lønarbejderne maa tage den Løn, der er betinget og fastsat ved Overenskomst eller Lov, hvad enten Tiderne er gode eller daarlige, og maa klare sig igennem med den fastsatte Lønning, saa længe Overenskomsten eller Loven gælder, har den selvstændige næringsdrivende helt andre Vilkaar. Til visse Tider kan den selvstændige næringsdrivende faa ganske andre Indtægter, end Lønarbejderen opnaar, og derfor er det vel ikke helt ved Siden af, naar nogen mener, at de, der har den selvstændige Virksomhed, egentlig selv skulde være de første til at træffe Foranstaltninger og dække sig imod de vanskelige Tider, i hvert Fald i nogen Grad. En Sammenligning mellem selvstændige næringsdrivende og Arbejdere kan aldeles ikke drages. Det er hverken Staten eller andre, der har Indflydelse paa, hvilken Fortjeneste de paagældende Landmænd opnaar. De har selv valgt deres Livsstilling, de har selv ordnet sig med Hensyn til deres Ejendomsforhold, de har selv taget Gevinsten, som ofte var rundelig, i gode Tider uden at skænke andre nogen Tanke. Nu staar de i en Krisesituation, og de er ingenlunde blevet afvist. Det er jo fuldkommen falsk Tale, naar det siges, at man har vendt det døve Øre til og intet villet foretage, thi det paagældende Erhverv har faaet en Støtte, som intet andet Erhverv har opnaaet, gennem disse Kriseaar. Det synes jeg i og for sig er rimeligt, men jeg forstaar ikke, at man vil afvise en Hjælpeforanstaltning som den, Lovforslaget indeholder, paa væsentlige Omraader, alene fordi Dækningen for Omkostningerne skal tages fra den, der ejer noget mere end andre. Jeg tror, at de sociale Forhold længe vil arte sig saadan, at det er nødvendigt i visse Tilfælde at hjælpe dem, der trænger mest, og at lade dem, der har det bedst, yde deres Bidrag til disse Hjælpeforanstaltninger. Det er ogsaa det, der er tilsigtet med det foreliggende Lovforslag, men mener man, at Forholdene er saa forholdsvis gunstige, at man kan undvære denne Hjælpeforanstaltning, ja, saa er det, synes jeg, værst for dem, det gaar ud over. Regeringen og dens Partier har jo ingen Grund til at være særlig bekymrede i den Anledning.

**Indenrigsministeren (Dahlggaard):** Den ærede Ordfører for Venstre var i Begyndelsen af sin Tale inde paa en Drøftelse af Fortiden. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det er frugtbarrest at lade Fortiden hvile i Dag. Det

ærede Medlem mente ganske vist, at den nuværende Regerings Mænd ikke har haft Evne til at bedømme Karakteren af den Tid, vi er gledet ind i; jeg er dog ikke helt sikker paa, at Flertallet inden for det danske Landbrug har den samme Opfattelse. I hvert Fald er jeg overbevist om, at man forstaar, at den Forestillingskreds, som i saa høj Grad har behersket det ærede Medlems Parti til visse Tider under denne Krise, ikke svarer til den Virkelighed, vi nu lever i. Men som sagt: en Diskussion om, hvem der har forstaaet Tiden, det ærede Medlem og hans Parti eller den nuværende Regering, synes mig ufrugtbar.

Det ærede Medlem udtalte angaaende Forslagets Afsnit I, Konverteringsafsnittet, at det regnede han med der kunde blive Enighed om, men ikke desmindre fremgik det af det ærede Medlems øvrige Udtalelser, at man afviste baade Rentelettelsesbestemmelserne i Afsnit II og Rentesænkningens bestemmelsen i Afsnit IV vedrørende Indskudsrenten. Hvis man gør det, er den formelle Tilslutning til selve Konverteringsafsnittet ikke saa meget værd, og jeg vil her tiltræde det Udtryk, som den ærede Ordfører for Venstre brugte om Afsnit I: Vil man Maalet, maa man ogsaa ville Midlerne. Jeg tillader mig at minde om, at det, der foreligger med Hensyn til Konverteringen og Betingelserne derfor, er Nødvendigheden af, at der findes et Bankkonsortium, som er villigt til at tage den finansielle Risiko ved Konverteringen, og dernæst foreligger der det i Dag, at de paagældende for at bære denne Risiko forlanger en Rentesænkningspolitik i al Almindelighed. Saaledes ligger det for Regeringen, og det tror jeg man maa regne med — ellers maa man selv kunne vise andre Veje. Det er ikke nok, at man siger, at man gerne vil Konverteringen og vil give den lovmæssige Ramme derfor, hvis de, der skal bære Risikoen ved Konverteringen — omkring 1 Milliard Kr. i første Omgang — ikke vil det, uden at de nævnte Betingelser opfyldes.

Den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti (Lange) brugte i sin Omtale af Indskudsrentens Nedsættelse et Udtryk, som jeg ogsaa har hørt fra anden Side, nemlig at det var en Beskatning, en Brandskatning af Sparerne. Det er i Virkeligheden typisk for visses Tankegang, at en Nedsættelse af Renten er en Brandskatning af Kapitalen. Jeg har i de Aar, da Renten gik op, aldrig hørt, at det var en Brandskatning af dem, der laante Pengene. Jeg beder det ærede Medlem erindre, at det dog kun er, skal vi sige 30—35 Aar siden, at ingen